

set til at være Bestyrelsesmedlem efter Højesteretsadvokat Nellemann, er hans Kompagnon Vagn Aagesen. Denne arver ikke alene Forretningen med tilhørende Boer o.s.v., men ogsaa Stillingen som Bestyrelsesmedlem for Jægerspris. Jeg har ikke noget særligt godt Øje til Højesteretsadvokaten, jeg tror ikke paa hans Evne til at have med Børn at gøre eller paa hans Forstaaelse af Børn, men en Hædersmand er han, og jeg tror for øvrigt, at han har den bedste Villie. Men Vagn Aagesen — en mere bureaukratisk Mand til at have med Børn at gøre kender jeg ikke. Jeg husker, hvorledes han i sin Tid var svært essig for at faa min Hustru og mig tiltalt for Barnerov, fordi vi havde taget et Par stakkels Børn fra Børgergade, som var blevet mishandlet af deres fordrukne Moder, der gentagne Gange havde været angrebet af Delirium, hjem til os.

Førstaa, ærede Medlemmer, hvad det vil sige for en Moder, tvungen af de økonomiske Forhold, af Sult at maatte afstaa sit Barn til Jægerspris! Det er en væsentlig Side ved denne Sag. Man maa ikke se bort fra den sjælelige Bekymring og Nød, som er overgaaet mange Menneſker, naar deres Børn skulde paa Jægerspris. Jeg har saa indgaaende, som det har været mig muligt, søgt at faa Klarhed herover, og det viser sig Gang efter Gang, naar jeg taler med Mødre, som har maattet afstaa Børn til Jægerspris, at de har maattet lyve for deres Børn for at faa dem dertil. En Kvinde i 50 Aars Alderenovre i Svendborg sagde til mig: Flere Uger, før mine to Smaapiger skulde til Jægerspris, kunde jeg ikke sove, Børnene ikke heller, de havde faaet at vide, at de skulde bort fra mig, og for at berolige dem fortalte jeg dem, at det var saadant et dejligt Sted, de skulde hen. Jeg troede ikke selv derpaa, og da Dagen kom, da jeg skulde rejse med Børnene, var jeg ikke Menneske. Hun fortalte, hvorledes hun, da hun kom derover og endelig havde afleveret Børnene og skulde gaa bort fra Jægerspris, faldt i Afmagt og vilde vende tilbage for at hente dem. Og hun fortalte om de Timer, de Uger, de Maaneder og de Aar, der fulgte paa, og i hvilke Længselen efter de to Børn var saa stor, at hun syntes, at alt hellere maatte forsvinde, at hun hellere maatte gaa i en tidlig Grav, end at hun skulde overleve dette. Den ene af disse Pigebørn er Sygeplejerske, og da jeg for 3 Aar siden rejste min Kritik, stillede hun sig til min Disposition. Paa egen Bekostning rejste hun fra Svend-

borg til Frederikssund og talte overfor Plejemødre og Medhjælpere, der varkomne til Stede. Hun hørte til den samme religiøse Retning som de, Indre Mission, og de havde ventet, at hun skulde have forsvaret Forholdene paa Stiftelsen. Men hun gav et Billede af, hvad hun og andre af hendes smaa Kammerater havde oplevet og gennemgaaet paa Jægerspris, og dette stod i Henseende til Brutalitét ikke i mindste Maade tilbage for, hvad der er foregaaet paa Flakkebjerg, Landerupgaard og Børgildgaard.

Nu siges det: ja, men alt dette er forandret i de sidste 3 Aar, der er ikke til Forstanden indgaaet nogen Klage over, at Børnene er blevet ilde behandlet og har faaet Prygl. Det bryder jeg mig ikke det fjerneste om, thi i de allerfleste Tilfælde vil Børnene ikke turde klage. Børnene kan ogsaa klage til en Skoleinspektør her i Københavns, men der er i mange Tilfælde længere for et Barn til Skoleinspektøren, end der er for en russisk Bonde til Zaren. Børn klager ikke, de tør ikke klage, de er under Trykket af den Magtsfære, hvorunder de i Øjeblikket befinder sig. Og Plejemødrene kan paa forskellig Maade straffe dem. En af de Kvinder, som er udgaaet fra Jægerspris, en yngre Kvinde, noget over 20 Aar gammel — jeg har haft Lejlighed til at tale med hende og hendes Slægtninge —, er nu fuldkommen Invalid, ødelagt som Følge af den ilde og raa Behandling, hun har været Genstand for paa Stiftelsen. Hun har gentagne Gange været indelukket i Kælderen, har sultet og været paa Kostindskrænkning. Jeg nævner som et Vidnesbyrd om det Raffinement i Straffe, der blev anvendt paa Jægerspris, at denne lille svagelige Pige blev sat til Bords med Maden foran sig lige som de andre Børn, men hun maatte ikke spise, hun skulde sidde og se paa Maden, se paa, at de andre fik deres Mad, saa kunde hun rejse sig. Hun faar utilstrækkelig Mad; de andre Børn søger at skaffe hende Mad, de stjæler Maden til hende. Det betragter vedkommende Plejemoder som Tyveri.

En anden Kvinde er gift i denne By med en større næringsdrivende. Det gælder jo i mange Tilfælde, at de meget nødig vil have deres Navne frem, men vedkommende har erklæret, at hvilken Rigsdagsmand eller hvilket Udvalg der end maatte komme til ham og hans Hustru og ønske Forklaring, er han villig til at give den. Vedkommende Kvinde kom paa Stiftelsen 4 Aar gammel, og hun kom derfra